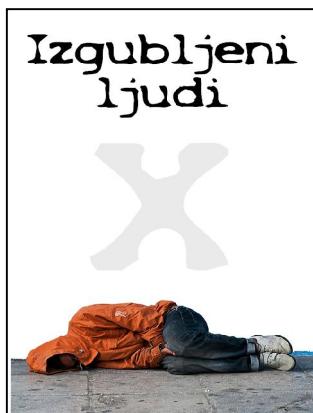

Aleksandar Trajkovski

Izgubljeni ljudi

Novi Travnik, 2014

Kršćanska baptistička crkva, Novi Travnik,
www.kbcnt.net
Info@kbcnt.net

PRVI DIO

Razmatramo riječi Isusa Krista zapisane u Evanđelju po Luki u petnaestom poglavljtu. Ova pouka je od velike važnosti za sve. Isusove riječi su riječi života i istine i oni kojima je stalo do života i istine trebaju pažljivo razmotriti Isusovu pouku. Čak i vama kojima nije do života kažem: pažljivo razmotrite Isusove riječi, možda u njima pronadete razlog za život.

Okupljahu se oko njega svi carinici i grešnici da ga slušaju. Stoga farizeji i pismoznaci mrmljahu: "Ovaj prima grešnike, i blaguje s njima." Nato im Isus kaza ovu prisopodobu: "Tko to od vas, ako ima sto ovaca pa izgubi jednu od njih, ne ostavi onih devedeset i devet u pustinji te pode za izgubljenom dok je ne nađe? A kad je nađe, stavi je na ramena sav radostan pa došavši kući, sazove prijatelje i susjede i rekne im: 'Radujte se sa mnom! Nađoh ovcu svoju izgubljenu.' Kažem vam, tako će na nebu biti veća radost zbog jednog obraćena grešnika nego li zbog devedeset i devet pravednika kojima ne treba obraćenja." "Ili koja to žena, ima li deset drahma pa izgubi jednu drahmu, ne zapali svjetiljku, pomete kuću i brižljivo pretraži dok je ne nađe? A kad je nađe, pozove prijateljice i susjede pa će im: 'Radujte se sa mnom! Nađoh drahmu što je bijah izgubila.' Tako, kažem vam, biva radost pred anđelima Božjim zbog jednog obraćena grešnika." (Lk 15:1-10).

Isus Krist u tekstu koji je pred nama govori dvije usporedbe o izgubljenim stvarima. On nas kroz njih želi poučiti duhovnim istinama o izgubljenim ljudima. Iz pouke možemo naučiti veoma važne isine o Kristu, o ljudima i o nama samima.

1. Čovjekov problem

U tekstu vidimo dva velika čovjekova problema. Prvi je oholost (i samopravednost), a drugi je izgubljenost. Razmislimo malo o ovim problemima.

Oholost

Ovaj problem možemo promatrati sa dvije strane: prvo kao općenitu oholost ili uznositost. Ljudi sami sebe uzvisuju iznad drugih. I drugo, religioznu oholost ili samopravednost.

Ko nije primijetio da se neki ljudi uzdižu iznad drugih do te mjere da ne žele imati nikakvu komunikaciju s njima? U tekstu vidimo da su se oko Isusa okupljali carinici i grešnici da Ga slušaju. Književnicima i farizejima, ljudima koji su bili poznati po svojoj pobožnosti i religioznosti, nije se svidišlo to što Isus radi. Kako učitelj vjere može da se druži s nečistim grešnicima? Farizeji i književnici to nisu radili. Kako da se druže s ljudima koji nisu njihov nivo? Ovo je religiozna oholost ili samopravednost (jedna vrsta samopravednosti).

Ovakve pojave postoje i dan danas. Neki za sebe misle da su religiozni ili pobožni te si uzimaju za pravo da omalovažavaju i preziru svakoga ko nije na njihovom nivou religioznosti ili ko nije iste vjere kao oni. „Ja sam pobožan, a ti bezbožan. Neću da imam ništa s tobom“, kažu neki. Ili: „Moja vjera je prava, a tvoja kriva. Neću da imam ništa s tobom.“ Nacionalizam je srođan s ovom religioznom samopravednošću. Isus nije prezirao grešnike, nego se družio s njima i propovijedao im Evandelje.

Omalovažavanje i preziranje ljudi osim religioznog često ima i druge razloge ili povode. Ljudi preziru druge jer nisu bogati, obrazovani, ugledni, lijepi, kulturni ili odgojeni kao oni. Da li ti prezireš i omalovažavaš ljude jer nisu tvoj nivo? Ovakva razmišljanja i ovakvi stavovi su upravo suprotni onom što Isus

radi. Isus koji jeste pravedan i koje jeste „nivo“ dozvoljava ljudima da Mu priđu. Nije Mu ispod časti da jede s njima i da im propovijeda Riječ Božiju.

Imamo pravo da preziremo ljude i da se uzvisujemo iznad njih, ali u tom slučaju nemamo pravo da se zovemo vjernicima ili Kristovim učenicima, jer On nije radio tako. Ljudska oholost i samopravednost su ozbiljne bolesti koje imaju potencijal da unište život. Biblija jasno kaže da pred padom ide oholost. Ko se uzvisi ponizit će se.

U čemu je naša veličina? Zar imamo nešto što nismo primili od Gospodina? Ako smo primili, zašto se ponosimo kao da nismo primili? Isus se u usporedbama o izgubljenim stvarima suočava s našim problemima i želi da nas pouči.

Izgubljenost

Prvi čovjekov problem koji smo vidjeli u tekstu je oholost. Drugi je izgubljenost. Usporedbe nam govore o izgubljenim stvarima, odnosno o izgubljenim ljudima. Isus izgubljene ljude uspoređuje s izgubljenom ovcom, drahmom i sinom. On time želi pokazati farizejima i nama danas da Bog voli izgubljene ljude, da Mu je stalo do njih, da želi da ih pronađe. Zato nema nikakvog smisla prezirati ljude koje Bog ne prezire. Nema smisla prezirati ljude koje Bog voli. Nema smisla sakrivati se od ljudi koje Bog traži. Zar nije puno zdravije i pametnije da se pridružimo Gospodinu u Njegovoj potrazi za izgubljenima?

Dobro bi bilo da se zapitamo još neka pitanja. Šta znači biti izgubljen? Koliko ljudi je izgubljeno? Koji su to ljudi izgubljeni? Kako ih naći?

Prvo, da vidimo **šta znači biti izgubljen?** Farizeji su smatrali da su carinici i grešnici izgubljeni. Carinici su bili ljudi koji su sakupljali poreze, vrlo česti i nepoštano. Tako su oni postali omraženi i prezreni u očima svijeta. U Novom zavjetu se spominju u rangu bludnika i ostalih grešnika. Dakle, za

farizeje i književnike izgubljeni ljudi su bili oni koji su išli putem grijeha, koji nisu slijedili Božiju riječ. I to je tačno. Izgubljeni ljudi su oni koji žive prema svojim grešnim željama i samovoljnem mišljenju, a ne prema Božjoj volji zapisanoj u Bibliji.

Koliko ljudi je izgubljeno? Možemo li odgovor na ovo pitanje pronaći u tekstu? Ako gledamo prvu usporedbu možemo pomisliti da je jedan posto ljudi izgubljeni, jer piše da je čovjek imao sto ovaca i izgubio jednu. Međutim, ako idemo dalje taj postotak se povećava na deset. Žena je imala deset drahmi i izgubila jednu. To je deset posto. Slijedeća usporedba govori o pedeset posto. Čovjek je imao dva sina i jedan se izgubio. To je pedeset posto. Koliko ljudi je onda izgubljeni? Iz ovih usporedbi ne možemo saznati postotak ljudi koji su izgubljeni. Njihova svrha je da pokažu Božiju ljubav prema izgubljenim, a ne da nam da podatke o postotku izgubljenih. Te podatke moramo tražiti u drugim biblijskim tekstovima.

Šta nam ostali biblijski tekstovi kažu? Koliko ljudi je izgubljeno? Pogledajmo tekst iz poslanice Rimljana:

...Kao što je pisano: Nema pravedna ni jednoga, nema razumna, nema ga tko bi Boga tražio. Svi skrenuše, svi se zajedno pokvariše, nitko da čini dobro - nijednoga nema. (Rim 3:10-12).

Da li ovaj tekst govori o postotku izgubljenih? Da. Koliki je postotak? Sto posto. Postotak je prevelik. I prorok Izaija nam govori o ovom postotku:

Poput ovaca svi smo lutali i svaki svojim putem je hodio. (Iz 53:6).

A koliki je postotak onih koje Bog pronađe? Vrlo mali. Isus je rekao slijedeće riječi:

"Uđite na uska vrata! Jer široka su vrata i prostran put koji vodi u propast i mnogo ih je koji njime idu. O kako su uska vrata i tjesan put koji vodi u Život i malo ih je koji ga nalaze!" (Mt 7:13-14).

Malo je onih koji nalaze pravi put, a mnogo je onih koji ostaju izgubljeni zauvijek. Da li je danas malo bolja situacija? Čini se da danas mnogo ljudi ide u crkvu. Znači li to da su pronađeni? Daleko od toga. I u Izraelu u Isusovo vrijeme mnogi su išli u sinagogu i u hram, ali je Isus svejedno rekao da je malo onih koji nalaze pravi put.

Ako vi mislite da danas većina ljudi nije izgubljena jer idu u crkvu, onda vam se ja veoma čudim. Ti isti koji izidu iz crkve psuju Isusa Krista i Boga Oca, tračaju, lažu, piju, varaju, kradu i rade iste stvari koje rade ljudi koji kažu da ne vjeruju u Boga. Danas čovjek nemože sjesti u kafić i popiti kavu a da za susjednim stolom neko ne psuje kao kočijaš. Ne samo da takav čovjek nema vjere (iako ide u crkvu), nego nema osnovne ljudske kulture. Biblija jasno govori da ti ljudi, ako ostanu u takvom stanju, neće baštiniti kraljevstvo nebesko.

Jesu li farizeji bili izgubljeni ili nađeni? Oni su bili u pravu kada su držali da su carinici i grešnici izgubljeni, ali su bili u krivu što su sebe izdvajali iz te grupe. Njihova izgubljenost se jasno očituje u njihovom odnosu prema drugim ljudima. Umjesto da su išli kod njih i propovijedali im riječ Božiju, oni su se oholili. Dalje u tekstu Isus potpuno razotkriva njihovo licemjerje.

Sve su to slušali farizeji, srebroljupci, i rugali mu se. On im reče: "Vi se pravite pravedni pred ljudima, ali zna Bog srca vaša. Jer što je ljudima uzvišeno, odvratnost je pred Bogom." (Lk 16:14-15).

Farizeji su bili obični idolopoklonici. Služili su bogatstvu, a ne Bogu. U dalnjem tekstu Isus im razotkriva i druge grijehe.

Pogledajte kakvu ružnu sliku ovdje imamo. Grešni idolopoklonici i srebroljupci preziru druge ljude i nazivaju ih grešnicima. Kakvo licemjerje.

Kako Bog traži izgubljene? Neki ljudi, ili čak pastori crkava, imaju potpuno krivu sliku o traženju izgubljenih ljudi. Misle da je traženje izgubljenih posjećivanje onih koji su prestali da dolaze u crkvu. Takvima se postavljaju neka od slijedećih pitanja: „Zašto si prestao da dolaziš u crkvu? Da li te je neko uvrijedio ili povrijedio? Šta ti se ne sviđa u crkvi?“

Ja sam veoma razočaran onima koji ovako razmišljaju i koji ovako rade. Naravno, neću u potpunosti odbaciti mogućnost ovakvog postupka, ali to samo može biti izuzetak, nikako pravilo. Ne vidim u Bibliji da je neko ovako tražio izgubljene.

Kako se traže izgubljeni? Kako je Isus tražio izgubljene? Ovo je lagano pitanje. Isus im je propovijedao Riječ Božiju. Isus ih je pozivao na pokajanje i obraćenje. Ljudi su izgubljeni u grijehu i da bi bili pronađeni trebaju se pokajati i okrenuti k Bogu po vjeri u Isusa Krista. Pogledajte šta Isus kaže:

Kažem vam, tako će na nebu biti veća radost zbog jednog obraćena grešnika nego li zbog devedeset i devet pravednika kojima ne treba obraćenja." (Lk 15:7).

Ljudi su pronađeni onda i samo onda kada su se pokajali, a pokajati se mogu samo onda kada im se propovijeda Riječ Božija

Mi tražimo izgubljene tako što im propovijedamo Evanelje, tako što im svjedočimo o Kristu koji je umro radi naših grijeha i uskrsnuo radi našeg opravdanja. Taženje izgubljenih je i propovijedanje Riječi Božije i u crkvi jer Izgubljeni ljudi sjede i u crkvama, a ne samo u kafanama.

2. Isusova ljubav prema grešnicima

I bez obzira na to što su svi sagriješili i što su lišeni slave Božije, bez obzira na to što su svi izgubljeni, Isus ih voli. Usporedbama o izgubljenoj ovci, drahmi i sinu Isus slikovito objašnjava svoju ljubav prema grešnicima. To što je neko izgubljen nimalo ne umanjuje Božiju ljubav prema njemu. Osim toga iz prve dvije usporedbe izgleda da Bog još više ljubavi pokazuje prema izgubljenim ljudima, jer preuzima inicijativu i ide da ih traži.

Isus svoju ljubav prema grešnicima želi objasniti na primjeru čovjeka koji traži izgubljenu ovcu. Iako ima još devedeset devet ovaca, ipak mu je veoma stalo da pronađe i onu jednu koja mu se izgubila.

Ovu priču bi dobro razumjeli naši susjedi na Vlašiću. Možda će nama biti bliža ova priča o izgubljenoj drahmi. Žena je imala deset drahmi, a samo jednu je izgubila. Ona ipak ulaže mnogo truda da pronađe izgubljenu drahmu i raduje se kada je nađe. Neću sada govoriti o mogućem značenju drahmi za ovu ženu, nego ču priču pokušati ispričati našim modernim jezikom. Zamislite da imate tisuću eura u novčanicama od po stotinu eura. I negdje u stanu zagubiti jednu novčanicu. Hoće li vam biti svejedno ili će vam biti žao izgubljene novčanice? Bez obzira što imate još devetstvo eura ipak će vam biti žao onih stotinu. Zar nećete prevrnuti čitavu kuću da ih pronađete?

To je slika Božije ljubavi prema grešnicima. Njemu je žao svakog izgubljenog grešnika. Zato je i poslao svog Jedinorođenog Sina na ovaj svijet da traži i spasi ono što je izgubljeno.

3. Važnost Kristove pouke

Razmislimo o važnosti i primjeni ove Isusove pouke.

Kristova pouka je vrlo važna za sve one koji se ohole i preziru druge. Oholost, koja se očituje u preziranju ljudi zbog religioznih ili drugih razloga nije nimalo dobra. Isus, koji je

Stvoritelj i Gospodar, koji je najmudriji, najpametniji i najbogatiji, nije prezirao ljude. On je dozvolio grešnicima da Mu pridu, jeo je s njima, propovijedao im je Riječ Božiju.

Ako smo se do sada oholili i prezirali ljude iz bilo kojih razloga, onda trebamo zastati i shvatiti da to nije nimalo ugodno našem Gospodinu Isusu Kristu. To nije način na koji On pristupa ljudima. On ih voli. On ih traži. Slijedi Ga. Budi kao On ili se nemoj zvati vjernikom.

Kristova poruka je važna i za sve one koji su prezreni. Ako te ljudi ne vole ili preziru iz bilo kojeg razloga nemoj očajavati. Ima neko ko te voli i ko te ne prezire. Ima neko ko je spremjan da se druži s tobom. Ima neko ko želi da te primi u svoju kuću i za svoj sto. Taj neko je Isus Krist. Želiš li doći k Njemu? Želiš li da te On spasi od grijeha i kazne i prenese u svoje kraljevstvo? Onda se pokaj i obrati, prihvati Ga za Gospodara i Spasitelja danas.

Isusova pouka je važna i za sve izgubljene ljude. Jesi li izgubljen? Živiš li u grijehu? Živiš li prema svojim tjelesnim požudama i samovoljnem mišljenju? Da li lažeš, kradeš, varaš, ubijaš, piješ, drogiraš se, oholiš se ili činiš bilo koji drugi grijeh? Vjerovao ili ne, Isus čak i tebe ljubi. Čak i tebe želi da pronađe, da te spasi, da ti oprosti grijehu. Slobodno dođi k Njemu i traži milost. On te neće odbaciti.

DRUGI DIO

Tada nastavi: "Jedan je čovjek imao dva sina. Mlađi od njih reče ocu: 'Oče, daj mi dio od imanja, što pripada meni.' On im dakle podijeli imanje. Nekoliko dana kasnije, pokupi mlađi sin sve i ode u daleku zemlju. Ondje prosu imanje svoje živeći raspušteno. Kad je bio sve potrošio, nastade u onoj zemlji velika glad, i on počne stradati. Tada otide i najmi se kod jednoga građanina one zemlje. Ovaj ga posla u polja svoja, da čuva svinje. Rado bi bio utišao glad svoju mahunama, što su jele svinje; ali mu ih nitko nije davao. Tada dođe k sebi i reče: 'Koliko najamnika u oca mojega ima, ju kruha izobilja, a ja ovdje umirem od gladi! Ustat će, poči će k ocu svojemu i reći će mu: "Oče, sagriješih nebu i tebi, Nijesam više dostojan zvati se sin tvoj; primi me kao jednoga od svojih najamnika!"' Ustade dakle i otide k ocu svojemu. Već izdaleka ugleda ga otac njegov, i sažali mu se. Potrča mu u susret, pade mu oko vrata i poljubi ga. A sin mu reče: 'Oče, sagriješih nebu i tebi nijesam više dostojan zvati se sin tvoj.' A otac zapovjedi slugama svojim: 'Donesite brzo najbolju haljinu i obucite mu je! Podajte mu prsten na ruku i obuću na noge! Onda dovedite tele ugojeno i zakoljite ga! Održat ćemo radosnu gozbu i proveselit ćemo se. Jer ovaj moj sin bio je mrtav i živi opet bio je izgubljen i nađe se.' I stadoše držati radosnu gozbu. Sin njegov stariji bio je upravo u polju. Kad dođe i približi se kući, začu glazbu i igru. Dozva jednoga od sluga i zapita, što je to? Brat je tvoj došao, odgovori mu on. I otac je tvoj dao zaklati tele ugojeno, jer ga je opet dobio zdrava. Tada se on rasrdi i ne htjede da uđe. Otac njegov izade i počne ga nagovarati. A on odgovori ocu: 'Već tolike godine služim ti, i nikada još ne prestupih tvoje zapovijedi. A meni još nikada nijesi dao jareta, da bih se proveselio sa svojim prijateljima. A sad, kad dođe taj tvoj sin, koji ti je imanje prosuo s bludnicama, dao si mu zaklati tele ugojeno.' On mu reče: 'Sine, ti si uvijek s menom, i

sve je moje tvoje. A trebalo je održati radosnu gozbu i proveseliti se; jer ovaj brat tvoj bio je mrtav i živi opet; bio je izgubljen, i nađe se.” (Lk 15:11-32)

U prethodnom poglavljtu bavili smo se tumačenjem Isusovih usporedbi o izgubljenoj ovci i izgubljenoj drahmi. Sada razmatramo usporedbu o izgubljenom sinu. Ovu usporedbu Isus govori nakon što je ispričao usporedbe o izgubljenoj ovci i izgubljenoj drahmi. Imamo isti kontekst i isto slušateljstvo Isusove pouke.

Farizeji i književnici nisu bili zadovoljni što Isus prima grešnike i jede s njima. Kako može jedan pravedan i pobožan čovjek da se druži s izgubljenim grešnicima?

Kroz usporedbe o izgubljenim stvarima Isus objašnjava i pokazuje Božiju ljubav prema izgubljenim grešnicima. Isus voli grešnike, zato im i propovijeda Riječ Božiju da bi se mogli pokajati i obratiti. To isto treba da rade svi koji se smatraju vjernicima, odnosno sve Božije sluge treba da ljube sve ljude i propovijedaju im Radosnu vijest o oproštenju grijeha koje je samo i jedino u Isusu Kristu.

1. Pobuna izgubljenog (rasipnog) sina

Priča nam kaže da je otac imao dva sina. Mlađi je odlučio da traži svoj dio baštine i da napusti obitelj. Htio je da se osamostali. Imao je tek nekih sedamnaest ili osamnaest godina. Evo njegovih riječi koje je rekao ocu:

„Mlađi reče ocu: 'Oče, daj mi dio dobara koji mi pripada.' (Lk 15:12).

Prema Mojsijevom zakonu starijem sinu je pripadao dvostruki dio baštine. Tako je stariji trebao dobiti dvije trećine, a mlađi smo trećinu. Momak je htio svoju trećinu odmah. Takav zahtjev nije bio uobičajen. Djeca bi dobivala baštinu tek nakon

očeve smrti, kao što je to slučaj i danas. Međutim, mlađi je svoje htio odmah. Njegov daljnji postupak pokazuje da više nije htio da ima veze sa svojim ocem, niti sa ostatkom obitelji.

Biblijski tumači na ovakvo ponašanje mlađeg sina gledaju kao na veliku uvredu ocu. Mladić je za ovakvo nepoštivanje zaslužio batine. Na njegov zahtjev i postupak ne možemo gledati kao na nešto dobro ili neutralno, nego kao na veliko zlo i uvedu čitavoj obitelji. Zapamtimo: Isus ovog mladića želi da opiše kao jednu krajnje pokvarenu i problematičnu osobu.

Zašto je tinejdžer želio da se osamostali? Zašto je htio da raskine veze s obitelji? Da li je njegov otac bio neki zao i pokvaren čovjek? Ne. Tekst nam oca opisuje kao dobrog i milosrdnog čovjeka. Mladić nije želio rad, red i disciplinu. Mislio je da je to dosadno i staromodno. On je želio da bude moderan i slobodan. Nije želio da mu neko zapovijeda šta i kako da radi. Želio je da uživa u životu, pogotovo u onim stvarima koje nikako ne bi mogao imati dok je pod očevim krovom, a to je pijančevanje, blud i ljenčarenje.

Sjetimo se da je ova priča usporedba. Isus uspoređuje mladića i njegov odnos prema ocu s odnosom grešnika prema Bogu. Mnogi grešnici imaju isti stav prema Bogu, kao što je ovaj mladić imao prema svom ocu. Bog ih je stvorio, dao im je sve što imaju, ali oni ne žele da budu u zajedništvu s Njim. Misle da je služba Bogu dosadna i nezanimljiva. Osim toga smatraju da je pravi užitak i radost u bezbožnom životu, u onim stvarima koje im Bog ne dozvoljava. Adam i Eva su kopija izgubljenog sina. Okrenuli su leđa Bogu jer su povjerovali da sotona nudi veću zabavu. Povijest izraelskog naroda svjedoči o istom sindromu. Kroz proroka Jeremiju Bog ih kori slijedećim riječima:

Kakva li ste roda? Čujte riječ Jahvinu: Zar bijah pustinja Izraelu, il' zemlja mračna? Zašto moj narod govori: 'Slobodu hoćemo, nećemo više k tebi!' (Jer 2:31).

Isti sindrom kao kod izgubljenog sina. Slično razmišljanje vidimo i u vrijeme proroka Malahije. Bog ih kori slijedećim riječima:

Teške su besjede vaše protiv mene - govori Jahve. Vi ipak pitate: "Što smo između sebe govorili protiv tebe?" Govorili ste: "Zaludu je Bogu služiti i kakva je korist što njegove čuvamo propise i žalosni hodimo pred Jahvom nad Vojskama. Odsad ćemo sretnim zvati oholice: napreduju oni koji zlo čine, i premda Boga iskušavaju, izvuku se!" (Mal 3:13-15).

„Služenje Bogu je dosadno i beskorisno. Hoćemo slobodu. Hoćemo život“ – misle mnogi izgubljeni sinovi.

2. Samostalan život izgubljenog sina

Vidjeli smo da je izgubljeni sin okrenuo leđa ocu. Nije bio za dosadan i staromodan život. Pogledajmo kakvu mu je radost donio samostalan život, život prema tjelesnim požudama i samovoljnog mišljenju.

Tekst nam kaže da je skupio ili unovčio sve svoje imanje i otisao u daleku zemlju, što dalje od svog zaostalog i staromodnog oca. Tamo je konačno bio sloboden i počeo je da živi onako kako on hoće. Njegov zaostali otac nije ni slutio kako život može biti zanimljiv i radostan. Riječ nam kaže da je trošio novac živeći razvratno. Isus pred farizijima želi naglasiti veličinu i ružnoću grijeha ovog mladog mangupa.

Međutim, stvari se počinju mijenjati. Gorčina i destruktivnost grijeha se počinju pokazivati. Grešna radost je kratko trajala. Mladić je potrošio sav novac, i kad će nesreća, glad nastati u zemlji u kojoj se naselio. Tekst kaže da je nastala ljuta glad. Glad tipa one koju su mnogi doživjeli u prošlom ratu, ili još gora. Momak je potražio posao i našao ga. Zaposljen se kao pastir svinja. Za jednog Židova nezamislivo poniženje. Ali stvari izgledaju još gore od toga. Ne samo da je radio ponižavajući posao, nego je i plaća bila više nego

ponižavajuća. Toliko dobro je zarađivao da je počeo zavidjeti svinjama na hrani koju su jele. Možda možemo zamisliti da neko zavidi vuku na janjetini ili lavu na mladoj srnetini, ali svinjama? Kao nisko je pao ovaj mladić. Svinje su se bolje hranile nego on.

Mladić je slika grešnika koji počinje osjećati gorčinu grijeha. Plodovi bezbožnog, nepravednog i raskalašenog života dolaze kad im se najmanje nadamo. Mudra izreka kaže: „*Sladak je čovjeku kruh prijevare, ali mu se usta poslije napune pijeskom*“ (Izr 20:17). Ili: „... s usana žene preljubnice kaplje med i nepce joj je glađe od ulja, ali je ona naposljetku gorka kao pelin, oštra kao dvosjekli mač. Njeneno ge silaze k smrti, a koraci vode u Podzemlje.“ (Izr 5:3-5). Grešnik žanje plodove grijeha.

Koliki su to osjetili u svojim životima? Alkoholičar se suočava s cirozom jetre ili delirijumom ili rastavom braka ili drugim neželjenim posljedicama. Narkoman se suočava s odbačenjem i prezicom, s hepatitisom ili sidom, s batinama ili robijom. Bludnik se suočava sa samoćom, depresijom, sifilisom, sidom. Kriminalci i mafijaši se suočavaju s ispraznošću, strahom, depresijom, šizofrenijom, robijom, itd, itd. Osim toga nailaze prirodne ili druge katastrofe. Grijeh je urođio gorkim plodovima.

Ali, kao što vidimo u slučaju izgubljenog sina, Bog u ljudski život šalje nevolje da bi im u njima otvorio oči. Nevolje mogu biti pokazatelj Božije milosti. Da li ti znaš nešto o tome?

3. Pokajanje izgubljenog sina

Isusova priča sada kreće u pozitivnom smjeru, što nije čest slučaj u životu. Deran dolazi k sebi.

"Došavši k sebi, reče: 'Koliki najamnici oca mogu imaju kruha napretek, a ja ovdje umirem od gladi! Ustat ću, poći svomu

ocu i reći mu: 'Oče, sagriješih protiv Neba i pred tobom! Nisam više dostojan zvati se sinom tvojim. Primi me kao jednog od svojih najamnika.'" "Usta i podje svom ocu." (Lk 15:17-20).

Ovdje bismo mogli zastati i razmisliti. Da li vidimo sebe u liku ovog izgubljenog sina? Da li smo mi ti koji smo okrenuli leđa Bogu i Njegovoj riječi i krenuli putem tjelesnih želja i samovoljnog mišljenja? Nismo htjeli slušati one koji su nam govorili o Isusu Kristu. Nismo htjeli vjerovati Božjoj Riječi. Na kraju smo završili na samom dnu, poraženi psihički i fizički. To je slika mnogih života. Ali ostaje jedno važno pitanje: Da li smo došli k sebi? Da li smo uvidjeli svoje zablude? Da li smo donijeli odluku da se pokajemo i o krenemo k Bogu i tražimo oprost po vjeri u Isusa Krista?

Maladić u Isusovoј priči je došao k sebi. Donio je definitivnu odluku da se vrati Ocu. U sebi je spremio pokajnički govor i odlučno se uputio očevoj kući. Kako li će otac reagovati? Hoće li ga primiti?

Možda su neki upravo sada u istoj situaciji kao izgubljeni sin. Uvidjeli su bijedu svojih života i odlučili se okrenuti k Bogu. Međutim, nisu sigurni kako će Bog reagovati. Da li će ih primiti? Hoće li im oprostiti?

Pogledajmo kako otac reagira na povratak izgubljenog sina.

4. Očeva reakcija na povratak sina

Tekst nam kaža da ga je otac ugledao dok je još bio daleko, sažalio se i potrcao mu u susret. Ovo je zanimljiv opis očeve reakcije. Vidjeti starijeg čovjeka da trči u ono vrijeme je bilo nezamislivo ili u najmanju ruku neuobičajeno. To se smatralo nedoličnim ponašanjem. Međutim, zbog ljubavi prema izgubljenom sinu oca nije ga bilo briga šta će mu ljudi reći.

Kada je došao do sina tekst kaže da ga je zagrlio i izljubio. Tada sin započinje sa svojim unaprijed pripremljenim govorom: „Oče! Sagriješih protiv Neba i pred tobom. Nisam više dostojan zvati se sinom tvojim.“ Međutim vidimo da on ne dovršava govor koji je pripremio. Izovstavlja ono: „Prime me kao jednog od svojih najamnika.“ Zašto? Možda zato što ga je očeva reakcija iznenadila ili ga je otac prekinuo obraćajući se slugama. Najvjerovalnije je da ocu nije bilo važno ono što mu sin ima reći. Njegov povratak sasvim dovoljno govori. Riječi nisu važne. Sada otac zapovijeda slugama:

A otac reće slugama: 'Brzo iznesite haljinu najljepšu i obucite ga! Stavite mu prsten na ruku i obuću na noge! Tele ugojeno dovedite i zakoljite, pa da se pogostimo i proveselimo jer sin mi ovaj bijaše mrtav i oživje, izgubljen bijaše i nađe se!' I stadoše se veseliti." (Lk 15:22-24).

Sin se vratio ocu i želi biti barem jedan od najamnika, ali otac ga prima kao sina. Najljepša haljina je bila razervirana za posebne svečanosti i najvjerovalnije je pripadala samom ocu. Prsten su nosili bogataši i činovnici, a ne najamnici i sluge. Sluge nisu nosile ni sandale. Ova odjeća u koju ga otac oblači označava da ga otac prima kao sina, a ne kao najamnika. On je gazda, a ne sluga.

Zaklalo se i ugojeno tele, jer je velika radost u pitanju. Sin je bio mrtav, ali oživje. Izgubljen bijaše i nađe se. Ovo je slika Božije reakcije na obraćenje izgubljenog grešnika. Kao i u prethodne dvije usporedbe, nebo se raduje zbog obraćenja grešnika. Ako se nebo raduje, zar se i mi ne bismo trebali radovati?

Ima ljudi koji su svjesni svoje grešnosti i izgubljenosti. Možda bi se htjeli pokajati i obratiti, ali ne znaju šta bi Bogu rekli. Ne znaju kakvu pokoru da naprave, kakve ceremonije i obrede da izvrše. Ne znaju hoće li ih Bog primiti. Ali šta Isus kaže? Bogu nisu važne riječi, nego iskreno srce koje se kaje i obraća.

Bog ne traži ceremonije i pokoru, nego obraćenje. Bog rado prima svakog grešnika koji se obraća. Hoće li te Bog primiti? Itekako. Rado će te primiti. Primit će te kao svoje dijete. Primit će te kao sina.

5. Reakcija starijeg sina

Stariji sin nije bio zadovoljan očevim postupkom. Zar da ovog mangupa koji je s bludnicama potrošio sav svoj imetak ponovo primi kao sina? I još da mu zakolje ugojeno tele? Stariji sin to nije mogao da proguta. Njegovi prigovori koje je uputio ocu pokazuju da je i on u svom srcu imao iste želje kao i mlađi sin, ali nije bio dovoljno hrabar i dovoljno lud da postupi kao mlađi sin. On je izvana bio poslušan ocu, ali je u srcu bio buntovan.

On je slika farizeja i carinika koji su prigovarali Isusu zašto prima grešnike i blaguje s njima. Farizeji i pismoznaci su izvana izgledali pravedni, ali su u srcu bili puni pokvarenosti. Isus ih je usporedio s okrećenim grobovima koji se izvana čine lijepi, ali su unutra puni truleži i mrtvačkih kostiju. Njima nije bilo drago da se neko pokaje i obrati. Oni se nisu radovali spasenju grešnika.

Šta je s tobom? Raduješ li se ti spasenju grešnika ili im samopravedno okrećeš leđa?

Zaključak

Poruka usporedbi o izgubljenim stvarima je u suštini ista s tim što prve dvije usporedbe naglašeno govore o Bogu koji traži izgubljenog grešnika i koji se raduje kada ga nađe, dok treća govori i o samom grešniku, odnosno njegovim životnim odlukama i dilemama. Zaključak je jasan. Bog ljubi grešnike, ali ne želi da ostanu onakvi kakvi jesu, nego želi da se pokaju i obrate k Njemu.

Ovdje moram da upozorim na jednu ogromnu zabludu koja je vrlo popularna. Tvrdi se, naime, da nije važno kako čovjek živi, nego šta vjeruje. Ovi „stručnjaci“ kažu da je važno da čovjek vjeruje u Isusa Krista i da je zato spašen, bez obzira što i dalje ostaje da živi u grijehu. Ovakvo učenje nema veze s Biblijom. Možeš vjerovati šta god hoćeš, ali ako živiš u grijehu onda si izgubljeni grešnik, a ne spašeni vjernik. Ti si izgubljen, a ne nađen. Nađen si onda i samo onda kada se pokaješ i okreneš od grijeha k Bogu i primiš oproštenje po vjeri u Isusa Krista.

Dakle, Bog ljubi grešnike, ali ne želi da ostanu onakvi kakvi jesu, nego želi da se pokaju i obrate k Njemu. Za Gospodina je velika radost kada pronađe izgubljenog grešnika. Zar i mi ne bismo trebali imati isti stav i razmišljanje? Zar i mi ne bismo trebali čeznuti za obraćenjem grešnika?

S druge strane imamo veliku nadu za izgubljene. Sam Bog ih traži. Sam Bog želi da se pokaju i obrate. On im želi oprostiti. On ih želi promijeniti. On ih želi primiti kao sinove i kćeri. Zar ovo nije fantastično? Ne moraš više živjeti isprazan život. Bog te želi upoznati sa smisлом života i dati ti život sada i u vječnosti. Pokaj se i okreni k Njemu. Uzmi Njegovu riječ Bibliju i potraži svjetlo koje vodi u život. Biblija i samo Bilija jeste riječ živoga Boga.

Kod nas možete naručiti i druge slične knjige i brošure:

- 1. Ko je Isus Krist?** brošura.
- 2 Kako pobijediti brige?** Brošura.
- 3. Izgubljeni ljudi.** Brošura.
- 4. O radosti.** brošura.
- 5. Božiji sud.** Kako i kada će Bog suduti ljude? Kako izbjegći Božiju kaznu? brošura.
- 6. Hedonizam.** Brošura.
- 7. Homoseksualizam: biblijski pogled na problem.** Brošura.
- 8. Duhovna obnova.** Brošura.
- 9. Gdje ide čovjek nakon smrti?** Brošura.
- 10. Obraćenje, vjera i nanovo rođenje.** Brošura koja objašnjava najvažnije biblijske istine.
- 11. Sotona i demoni.** Ko je sotona? Ko su demoni? Gdje su? Šta rade? Kako se sačuvati? Brošura.
- 12. Sveti Trojstvo.** Knjiga obrađuje učenje o Svetom Trojstvu. Pokazuje i dokazuje da je nauk o Svetom Trojstvu istinit.
- 13. Kako promijeniti život?** Lekcije o nanovo rođenju, brošura.
- 14. Bibliologija.** Četiri brošure u kojima se, izmeđuostalog, obrađuje objava, nadahnuće, nepogrešivost, autoritet, tumačenje i kanon Biblije.
 - (1.) Objava, nadahnuće i autoritet Biblije**
 - (2.) Nepogrešivost Biblije.** (Ima li u Bibliji grešaka i kontradikcija? Je li Biblija u skladu s naukom?)
 - (3.) Čitanje i tumačenje Biblije**
 - (4.) Kanon Biblije**
- 15. Očenaš.** Knjiga koja sadrži tumačenja poznate biblijske molitve. Šta znače riječi „Sveti se ime twoje“? Šta „Dodi kraljevstvo twoje“? Odgovore potražite u ovoj knjizi.
- 16. Kako mogu biti spašen?** Brošura

Narudžbe:

Email: info@kbcnt.net

ili poštom:

Kršćanska baptistička crkva
Vilenička 1/3
72290 Novi Travnik